

הר געש

אגדה לילדים מאת משה אורן

איורים רות צרפתי

קטע הפתיחה מתוך הספר.

לפני המון שנים, כשהעולם היה עוד צעיר כמו תינוק שרק נולד, כבר היו בו בלי סוף הרים. אבל לא היה בו אפילו הר געש אחד.

באותם ימים היה העולם מקום יפה, שמח ומלא חיים. רק במקום אחד, לגמרי בצד, באמצע עמק שומם כמו מדבר ועצום כמו ים, עמד לו ההר הכי בודד בעולם. לא היה שום הר יותר קשה ותלול וקירח מההר הזה. שום דבר לא צמח עליו. לא שיח, לא פרח, לא עץ. אפילו לא עשב אחד לרפואה. לגמרי לבד הוא עמד שם, כל כך הרבה שנים, הרגליים למטה בעמק והראש בעננים.

בכל יום, כשאחת מארבע רוחות השמיים עברה בסביבה, תמיד היא היתה מגניבה לו ליטוף קטן מהצד, או מילה טובה.

ובסוף היום, כשרוחות השמיים היו נפגשות לשנת הלילה בשושנת הרוחות, לא קרה אפילו פעם שהן לא דיברו על ההר הכי בודד בעולם. אפילו שהשמש והירח, והכוכבים, וכל מי שרק מביין משהו בעניין, אמרו שהרים ממילא לא מרגישים שום דבר. הרי כולם יודעים שיש להם לב של אבן.

יום אחד החליטו ארבע רוחות השמיים שצריך לקום ולעשות מעשה, ועוד באותו לילה הן נפגשו בפסגת ההר.

רוח הדרום קדחה גומה קטנה בסלע, במקום הכי גבוה, בקצה ממש.

רוח הצפון הטיסה חופן אדמה טרייה והניחה בתוך הגומה.

רוח המערב ליקטה אחת לאחת טיפות של גשם והשקתה את האדמה.

ורוח המזרח חזרה מקצה העולם והביא להר זרע קטן מיער עצי הענק. היא ירדה והניחה אותו בתחתית הגומה וכיסתה בשמיכה רכה של אדמה.

עבר יום אחד, עברו יומיים, ובבוקר היום השלישי הציץ עלה ירוק אחד מתוך הגומה, ועוד אחד, ועוד אחד.

רוחות השמיים השקיפו כהורים נרגשים על הרך הנולד. מול עיניהן ממש גדל להן יופי של צמח. "בוקר טוב," הן אמרו לו.

"תודה רבה," הוא ענה, ואז, אחרי שהעיף מבט סביב, הוא חיך אליהן ושאל: "אולי תספרו לי מה בדיוק אני עושה כאן?"

ורוחות השמיים סיפרו לו הכל, מההתחלה. אחר כך, כשנפרדו לשלום והוא נשאר לבדו, היתה לו הרגשה טובה כזו, עמוק בפנים. כי עכשיו הוא ידע שיש לו חבר. חבר שיהיה איתו כל הזמן וקוראים לו הר.

עוד באותו יום הוא התחיל לספר לו, להר, על דברים של סתם, על דברים ברומו של עולם. והוא לא הסתפק בדיבורים, בכלל לא. הוא שלח שורשים למטה, לתוך האדמה, לחפור ולרדת פנימה, ביום ובלילה, עשרים וארבע שעות ביממה.

עברו שנים רבות ובראש ההר עמד העץ הכי גדול ונהדר שתוכלו לדמיין לעצמכם. אבל עם כל שנה שחלפה הפכו רוחות השמיים עצובות יותר. "הר אולי כבר לא בודד כל כך," הרהרו הרוחות בינן לבין עצמן, "אבל תראו מה עשינו לעץ... עכשיו הוא לבטח מרגיש כמו העץ הכי בודד בעולם!"

עץ, לעומת זאת, לא חש שהוא לבד אפילו לרגע. לא היתה לו דקה בשביל מה שמעסיק עצים אחרים כל הזמן, דברים כמו פריחה, ופירות, ובנים... עץ חשב רק על החבר שלו. כל הדברים האחרים יכלו בינתיים לחכות.

והשורשים של עץ לא חדלו לרגע ממלאכתם, פורצים להם דרך בסלע, חותרים בבטן האדמה ויורדים למטה, למטה. עד שיום אחד עצרו במקומם, בבת אחת, ועמוק מבפנים הם שלחו למעלה את הבשורה. ה-ג-ע-נ-ו! הם הודיעו. א-נ-ח-נ-ו נ-ו-ג-ע-י-ם ב-ל-ב ש-ל ה-ר!
עץ היה המאושר בעצים. הוא צחק והוא צעק והוא שר מכל הלב, כמו שרק עצי הענק יודעים. והוא לא חדל לשיר עד שנרדם.

מאוחר בלילה העיר אותו רעש קצוב ומוזר שהוא לא שמע מעולם, ובאותו רגע ממש, הרחק למטה בקצות השורשים, היתה לו תחושה מוזרה שהוא לא חש מעולם...
כן, זה היה הלב של הר.

יש לו לב של אבן, אמרו כל מי שמבינים, אבל הלב הזה התחיל עכשיו לפעום.
עם שחר עברה הבשורה בשמיים, מקצה לקצה. השמש, והירח, והכוכבים, וכל מי שרק היה שם, למעלה, פשוט לא האמינו. הלב של הר פועם! בום-בום! הלב של הר התעורר לחיים! בום-בום!
בום-בום! לא היה ולא נשמע כדבר הזה מעולם!!!

אבל הנס קרה. הבוקר האיר והר פקח את עיניו והציץ בעולם הגדול סביבו.
"בוקר טוב, חבר!" חייך אליו עץ.

"תודה רבה," ענה לו הר, וזו היתה הפעם הראשונה שמישהו שמע הר מדבר מאז שבאו הרים לעולם.